

CRÒNICA POLÍTICA

Baralles polítiques per distreure'ns del virus

MANUEL CAMPO VIDAL
PERIODISTA

MAI NO agraiem prou als polítics espanyols que s'hagin esforçat tant aquesta setmana a distreure'ns de l'epidèmia del coronavirus, a fi que els nivells d'angoixa no es desapareixin en la població. Amb uns mitjans de comunicació prestos, tret d'honroses excepcions, a donar la crònica detallada de la mort de qualsevol ancià gairebé centenari, com si l'any passat no hagués caigut ningú per la grip, els polítics es van confabular per amenitzar els telenotícies i que no resultessin monotemàtics.

El seu gest té molt de valor perquè, incapaços com són d'arribar a algun acord parlamentari sobre qüestions que suposin un avenç per al país, han contribuït tots amb les seues baralles i els seus estirabots a alleujar una actualitat que venia trista. Tan trista com que se sospita que va ser en un funeral a Vitòria on es van encomanar seixanta persones del maleït virus; que ni a un funeral no es pot anar ja.

Agermanats per fi per combatre l'alarma ciutadana, alguns ministres es van barallar a propòsit de la Llei d'Igualtat Sexual. I van procurar filtrar generosament les seues discrepàncies per a delit general. Altres ministres van arribar en el seu auxili, com el vicepresident Pablo Iglesias, que li va afluixar un viatge al titular de Justícia dient-li que "darrere de les pegues tècniques a la llei hi ha molt de masclisme encobert". És especialment valuós

aquest estirabot perquè Iglesias venia sorprenent amb un llençatge institucional digne del seu càrrec, quan tothom temia una altra cosa. La seua paciència i el seu tacte amb els pocs estudiants que el van esbrincar a casa seua –la Facultat de Sociologia a Madrid– van ser admirables, dit sigui de veritat, sense cap ironia: "La radicalitat de les propostes no rau en el que es diu, sinó en el que s'aconsegueix." Sàvia lliçó que subscriuria qualsevol.

Els partits de l'oposició van voler estar a l'altura i al PP, Cayetana Álvarez de Toledo, que mai no defrauda quan pren la paraula, va organitzar un petit embolic al qual va donar suport la presidenta madrilenya Isabel Ayuso amb el seu cap de files, Pablo Casado, desconcertat. Fins i tot Albert Rivera, que assegura estar fora de la política, no va voler faltar a aquesta contribució escènica de ba-

El problema de la baralla és que té efectes col·laterals; atès que ja es donava el gabinet per estabilitzat, han aparegut dubtes sobre una eventual caducitat

dada benintencionada i es va marcar una roda de premsa dilluns amb el nemi argument que havia trobat una feina de primera. Cal tenir enormes ganes de col·laborar, i molta necessitat íntima de veure micròfons de prop, per cert, per convocar els periodistes amb aquesta excusa. El problema de la baralla governamental, que es va estendre a altres assumptes i carteres, és que té

efectes col·laterals; atès que ja es donava el gabinet per estabilitzat, han aparegut de nou dubtes sobre la seua eventual caducitat. Anava tan bé el Govern que ja mostrava desànim l'oposició i cansament els seus palmers: mentrestant, els monclovites començaven a manejar, crescuts, el concepte de "cicle llarg de govern". La representació de les discrepàncies aquesta setmana va

amençar de truncar-ho tot i per això es va programar una reunió urgent divendres a la tarda, a tall d'acte de contrició i propòsit d'esmena. Una reunió amb foto, imatge que no permet mesurar encara si va esclatar la pau, o seguiran les hostilitats internes, sempre amb el noble propòsit de tranquil·litzar la població davant del risc d'epidèmia. No ens els mereixem.

COL·LABORACIÓ

Avancem (en auditoria)

ANTONI GÓMEZ
PRESIDENT DEL COL·LEGI DE CENSORS JURATS DE COMPTES DE CATALUNYA (CCJCC)

LA INICIATIVA de Nacions Unides del Dia Internacional contra la Corrupció és lloable. És essencial per al desenvolupament sostenible de les economies un funcionament de les empreses basat en relacions arrelades en la igualtat d'oportunitats i sense que el tractament privilegiat en base amb relacions amb el poder suposin posicions avantatjoses. I un incís: solem pensar en la corrupció involucrant el poder polític i les empreses, però també és perniciosa la sorgida entre empreses.

L'auditoria de comptes és clau en la prevenció de la corrupció: contribueix a la verificació de la solidesa del

control intern de les empreses auditades i a la comprovació de l'eventual vulneració dels controls organitzatius establerts en els processos, i prevé temptacions davant de pràctiques poc ètiques per l'evidència que professionals independents revisaran les operacions i procediments.

La tasca dels auditors no s'orienta tant a perseguir el frau com a opinar sobre si els comptes reflecteixen la imatge fidel de les empreses i a verificar els seus sistemes de control intern, posant en relleu les seves debilitats perquè puguin ser corregides. Societat i legislació reconeixen en els àmbits nacional i internacional

el valor de l'auditoria i s'estableix la seva obligatorietat per a empreses que superen certs paràmetres. Tot i així, a Espanya, més de 18.000 auditories l'any (un 30% del total) són voluntàries.

Per aquest motiu és difícil entendre que el sector local (en essència, ajuntaments) no estigui subjecte, a partir d'una certa dimensió, a auditoria obligatòria; més si pensem en els casos de corrupció que han afectat en municipis.

Si la legislació estableix l'auditoria i la publicitat dels comptes de les empreses privades mitjançant el seu dipòsit i lliure consulta en el Registre Mercantil, amb més raó els comptes dels consistoris haurien de ser transparents i subjectes a l'escrutini de professionals externs, independents dels que els preparen. Aquest és un element clau en

l'auditoria: les operacions dels ajuntaments estan subjectes a la revisió dels interventors, també encarregats de la preparació dels comptes municipals. La legislació reconeix la importància de la separació de funcions i atorga als Òrgans de Control Extern o OCEX (Tri-

i només els que recorren als auditors externs tenen nivells de control sistemàtics.

L'auditoria de comptes aporta confiança i transparència. La societat exigeix cada vegada més de l'activitat empresarial en els àmbits financer i no financer. Ho palesa la trans-

La legislació reconeix la importància de la separació de funcions i atorga als Òrgans de Control Extern o OCEX la verificació dels comptes públics

bunal de Comptes i Sindicatures de Comptes) la verificació dels comptes públics. I si els interventors tenen pocs recursos, als OCEX encara els resulta més difícil arribar al control dels ajuntaments i prioritzen administracions de rang superior: a penes un grapat de municipis són revisats pels OCEX

posició de la directiva europea que obliga a empreses de més de 500 treballadors a presentar un Estat d'Informació no Financera, que contempla l'obligatorietat de la verificació externa d'aquesta informació i que estableix estendre-la a les empreses de més de 250 treballadors. En fi, avancem.